

Nr 33

Av herr **Johanson** i Västervik m. fl., om borttagande av det s. k. karensbeloppet för rabatterade läkemedel.

Erfarenheterna av sjukförsäkringen, som nu i praktiken tillämpats i något över ett år, har varit goda. Den allmänna sjukförsäkringen har haft så stor betydelse för de många i landet, att det motstånd som från visst håll restes vid dess genomförande nu avmattats. Reformens stora värde torde i dag erkännas av de flesta invånarna i vårt land. Men varje reform som genomföres är väl mer eller mindre behäftad med »skönhetsfläckar». Så ock med sjukförsäkrings- och läkemedelsreformen. »Skönhetsfläckarna» accentueras genom de bättre förmåner som vissa grupper i samhället åtnjuter vid sjukdom och olycksfall.

I ett demokratiskt samhälle bör det vara en angelägenhet av stor vikt att sträva efter att förmånerna vid sjukdomsfall eller yrkesskada blir så lika som möjligt och att de inte göres beroende av anställningsformerna eller vem man är anställd hos. Inkomstbortfall vid sjukdom eller olycksfall och de i samband med dessa ökade utgifterna är inte lättare att bära för dem som arbetar på en fabrik än för dem som exempelvis har kontorsplatser.

I motioner tidigare år har liknande synpunkter redovisats både beträffande karensdagarna och försämringen på yrkesskadeförsäkringens område liksom när det gäller läkemedlen för medlemmar i de sjukkassor som tidigare hade 50 procent rabatt. Den år 1954 beslutade läkemedelsreformen ger som bekant 50 procent rabatt på läkemedelspriser efter erläggande av en grundavgift på tre kronor. Såväl för denna som för andra reformer är det fråga om avvägning av det skydd man önskar att reformen skall ge och den avgift eller kostnad som följer härför. Principiellt anser vi att skyddet bör vara likvärdigt vid yrkesskada eller sjukdom för de olika samhällsgrupperna. När vi i denna motion inskränker oss till att föreslå borttagande av karensbeloppet för läkemedlen, är orsaken till denna begränsning motiverad av ovan anförda avvägningsskäl men ändå ett steg i den av oss principiellt angivna riktningen.

Innan sjukförsäkrings- och läkemedelsreformen genomfördes lämnade de flesta sjukkassorna i landet en rabatt av 50 procent å läkemedel utan något karensbelopp. Då läkemedelsreformen aktualiserades motiverades karensbeloppet av kostnadsskäl, administrativ lättnad och i viss mån rädsla för läkemedelsmissbruk. Det senare motivet har visat sig vara mindre realis-

tiskt. Kvar står kostnadsskålet och den administrativa lättningen. Prishöjningen på läkemedel som inträffade i början av 1955 har säkerligen reducerat den administrativa lättningen genom att antalet recept under tre kronor minskat. Prisstegringen på läkemedel har till en del drabbat de sjuka i den mån recepten rört sig om sådana läkemedel som höjts i pris. När riksdagen tog ställning till läkemedelsreformen, visste man ingenting om den kommande prisstegringen, som i vissa fall rört sig om både 200 och 300 procent. Om ett läkemedel vid riksdagsbeslutet kostade fem kronor, så innebar detta att den sjuke fick betala 4 kronor. Om läkemedlet sedan dess stigit i pris med 100 procent till 10 kronor, så får den sjuke i stället för 4 kronor nu betala 6:50 kronor. Prisstegringen tillsammans med karensbeloppet har vållat åtskillig irritation bland de sjukkasemedlemmar som tidigare hade läkemedlen rabatterade med 50 procent utan erläggande av karensbelopp.

Med stöd av det ovan anförda hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att det karensbelopp på tre kronor som för närvarande utgår på läkemedel, som rabatteras med 50 procent, från den 1 juli 1956 ej längre skall erläggas.

Stockholm den 17 januari 1956

Eric W. Johanson
Västervik

Göran Petterson
